

And he acquires it even in a public domain - וברשות הרבים נמי קנה -

Overview

רה"ר answered that the מגרר was קונה the גניבה when he dragged it into the רה"ר, since משיכה is effective even in a רה"ר. This seemingly contradicts what is generally accepted that משיכה is not קונה in a רה"ר.¹ Our תוספות discusses this issue.

תוספות anticipates a difficulty:

והא דאמר בהמוכר את הספינה (בבא בתרא פד, ב) -

- פרק המוכר את הספינה states in גמרא And this which the

דאביי ורבא דאמרי תרוייהו דמשיכה לא קניא ברשות הרבים -

That ר"ה אביי both maintain the משיכה is not an effective קנין in a ר"ה; this seems in disagreement with the view of רבינא here –

תוספות responds:

אומר רבינו יצחק דלא פליגי אדרבינא דהכא דהא דקאמר דקני היינו לענין להתחייב באונסין -

The ר"י says that אביי ורבא are not arguing on the ruling of רבינא here, for this which רבינא stated that the גנב is קונה in the רה"ר with the משיכה, that is only regarding that the גנב is liable for any mishap that may happen to this item -

אבל אינו קונה שיהא שלו לגמרי² -

However the גב does not acquire it that it should be completely his, since משיכה is not קונה ברה"ר.

תוספות presents a dissenting opinion:

ורבינו יצחק בן אברהם נראה לו דפליג דהא במרובה (בבא קמא דף עט,א ושם) –

However, The view of the ״ריצב"א is that רבינא argues with אב״י ורבא, for in פרק מרובה -

גבי נתנה³ לבכורות בנו דקתני סיפא⁴ איכא נמי למידק כמו שמדקדק כאן -

Regarding the case where **he gave it** [the animal] **to** redeem **his firstborn son**, where **the סיפא** (of that משנה) stated ‘and if he was pulling it (the animal) and it died in the domain of the owners, he is פטור’; regarding this סיפא **we can also make the**

¹ See the גמרא previously on this עמוד where it asked; אי דאפקיה לרה"ר וכו' איסור גניבה ליכא (see איסור (רש"י ד"ה)).

² The קנין משיכה ר"י maintains that רבינא agrees that one cannot acquire an item that it should belong to him, through קנין גניבה. However once the גנב drags it out into the רה"ר, he becomes liable through the קנין גניבה and must repay the owner the value of the stolen item even if it became destroyed through an אונס (an unavoidable mishap).

³ See *לבוכורות בנו* (the owner or the *גנב*) later as to who gave it away.

⁴ The **סִפָּא** there is exactly the same as the **רִישָׁא** there, which is quoted here in our **גמרא** in regards to the answer of **רבינא** that 'הִיךָ מוֹשְׁכוּ וַיֵּצֵא וּמֵת בְּרִשְׁוֹת בְּעֵלִים פְּטוֹר'.

same inference there, like we are inferring here (namely טעמא דמת ברשות בעלים, הא הוציאו - קונה ברה"ר is משיכה which would indicate that (מרשות בעלים ומת חייב

והתם לענין משיכה דקנין איירי ללשון ראשון שפירש שם בקונטרס⁵ -

And there (in ב"ק) we are discussing a משיכה for a קנין, according to the first version of פרש"י there -

ואפילו ללשון שני⁶ הא מוכח התם⁷ בגמרא (דף סה,א) -

And even according to the second version of פרש"י (where we are seemingly discussing (קניני גניבה⁸), nevertheless it is evident there in the גמרא -

שאין לגנוב להתחייב אלא במשיכה הראויה לקנין:

That the גנוב should not be liable unless the כהן makes a משיכה which is fitting to be קונה; this proves that רבינא argues on רבא and maintains that משיכה ברה"ר is a קנין. גמור.

Summary

The קנין גמור a קונה is not משיכה ברה"ר, only קנין גמור a קונה is משיכה ברה"ר. רבינא agrees that ר"י maintains that משיכה ברה"ר is not קונה. However the ריצב"א maintains that the דיוק of רבינא indicates that he maintains that משיכה ברה"ר is קונה גמור.

Thinking it over

How can we explain the מחלוקת between the ר"י and the ריצב"א, whether one can differentiate between קנין להתחייב באונסין and קנין שיהא שלו (the ר"י), or not (ריצב"א)?⁹

⁵ See ד"ה נתנו לבכורות בנו there רש"י, where ד"ה נתנו רש"י explains that the case of נתנו לבכורות בנו is (not discussing a גזלן at all, but rather is) discussing a case where the father of a בכור gave a כהן an animal (ה' סלעים) to redeem his בכור. The כהן was taking the animal out of the רשות הבעלים. The משנה states if he dragged it and it died בעלים, so the כהן never acquired it (because there was no הגבהה) and משיכה is not קונה ברשות בעלים, therefore the owner is still obligated to be פודה his בכור, since the כהן never acquired the כהן. We can infer there, as the גמרא infers here (according to רבינא) that it is only if the animal died ברשות בעלים that the כהן does not acquire it, however if he pulled it out of the רשות בעלים [into the רה"ר] he will be קונה (and the owner will have paid his פדיון הבן). We therefore have inferred that משיכה is קונה ברה"ר (according to [the דיוק of] רבינא, not only להתחייב באונסין but also) קונה ברה"ר.

⁶ See ד"ה פטור רש"י there that the אחרנא לישנא maintains that the גנוב gave the animal to the כהן in the רשות בעלים for פדיון הבן. The כהן then dragged the animal out. The same rule and the same inference applies that if the animal died while it was still in רשות בעלים, the גנוב is פטור (the כהן had no idea that it was a stolen animal), however (the inference is that) if he dragged it outside the רשות בעלים [into the רה"ר] the גנוב is חייב, because the כהן acquired it, therefore it is considered as if the גנוב stole it and the כהן acted (sort of) as his שליח (see ד"ה פטור רש"י there)..

⁷ See ד"ה אלא ידו גגו חצירו וקרפיו מנין, משמע דלא מחייב אלא who writes; תוס' ב"ק עט,א ד"ה או אה במקום שראוי לקנות כי היכי דדרשינן גיטין (דף עז). ונתן בידה.

⁸ Therefore the proof is not that obvious that according to רבינא he will be קונה במשיכה.

⁹ See דוד אור אות צג.